La vida normal

Fa dies que només veig paisatge ferroviari, monòton i previsible, lluïssors creuades a través dels vidres de les finestres i el curt horitzó que es desplega en els nostres estrets carrers, fruit d´una mentalitat mediterrània i medieval. Els dies es van allargant, però la foscor encara es cobra el seu delme, i això em porta a reflexionar sobre les coses que em rodegen en el meu espai immediat, la resta queda lluny, creix i es desenvolupa en els telenotícies com flors d´hivernacle.

Durant l´hivern tot sembla a mig fer, els arbres ens ensenyen la seva estructura bàsica, el cel es tapa sovint amb bastides de núvols, com si fos un edifici en rehabilitació, i els camps dormen embolcallats sota una capa de silenci gebrat. A vegades cau un floc de neu per trencar la rutina dels meteoròlegs, a vegades vola un ocell per entretenir els amants de l´ornitologia, i a vegades el sol il·lumina una part del carrer i caminen en fila d´un, cercant la il·lusió d´una primavera prematura.

L´hivern és el temps de la vida normal, ni plors ni rialles, ni passat ni futur, anem girant les fulles de les agendes amb gest feixuc, com si el paper d´aquestes pàgines fos d´un gramatge superior, més gruixut i més rígid, però, malgrat tot, és un temps que ens empeny cap endavant, perquè la vida normal també està feta d´anhels, coratges i delits que espurnegen com encenalls en l´estufa del menjador.

Només cal posar-hi una mica més d´afany i ja haurem passat un altre hivern, que ens deixarà les calaixeres plenes de somnis grocs i la xemeneia curulla de cendres grises. Les roselles es badaran en els marges, els poetes contemplaran la lluna amb telescopi i la vida ens semblarà una proesa increïble, perquè la nit es fondrà amb l´escalfor de la llum i la dictadura de la normalitat deixarà d´imposar-nos les seves lleis.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/28/vida-normal/898588.html?utm_source=rss